

Důsledkem toho lze tyto závěry ve zrušovacím řízení napadat a přezkoumat jen nepřímou na podkladě zmateční stížnosti z některého formálního důvodu zmatečnosti, jímž se dovozuje, že se tento závěr stal na podkladě vadného řízení, nebo že postup soudcův při jeho tvoření byl formálně vadný. V odvolacím řízení lze tyto závěry přímo přezkoumat jen potom, co bylo hlavní přelíčení znovuprovedeno.

Rudolf Dominik:

PODÁNÍ NĚKOLIKA STÍŽNOSTÍ K NSS. PROTI TĚMUŽ SPRÁVNÍMU AKTU.

I. Přípustnost.

1. Byla-li podána stížnost k nss. proti konečnému rozhodnutí nebo opatření správního úřadu, musí nss. nejprve rozhodnouti buď o jejím přijetí k soudu, nebo jejím odmítnutí a limine, nebo jejím vrácení k opravě. Dokud se tak nestalo a neuplynula ještě lhůta 60 dní od doručení naříkaného výměru poslední správní stolice, nic nebrání stěžovateli, aby nepodal novou, druhou stížnost k nss. proti těmž správnímu aktu. V písemnictví se o tom někdy mluví jako o iteraci, opakování stížnosti (viz Hácha, Slovník v. p. II, str. 870), patrně proto, že jde o téhož stěžovatele a týž správní akt, ač obsahově mohou býti obě stížnosti naprosto rozdílné a pozdější nemusí býti pouhým opakováním dřívější.

2. Nss. přijme stížnost k věcnému projednání, jsou-li dány podmínky uvedené v § 21 zák. o nss.: že nss. je příslušný, že byla zachována zákonná lhůta ke stížnosti, že stěžovatel jest ke stížnosti legitimován, že stížnost má zákonné náležitosti formální a že věc nss. dosud nebyla rozhodnuta. Přijme-li nss. stížnost k soudu (§ 14 odst. 1, § 16 odst. 1 jedn. ř., § 23 odst. 2 zák. o nss.), doručí její opis žalovanému úřadu a ostatním spolužalovaným stranám a vyzve je k podání odvodního spisu. Tím je zavedeno písemné předběžné neboli přípravné řízení (§ 23 zák. o nss., § 16 jedn. ř.) a stěžovatel se o tom uvědomí. Toto »zahájení rozepře« nemá účinků § 233 c. ř. s., že totiž, pokud trvá, nesmí býti o vzneseném nároku zahájena nová rozepře, a že nová žaloba po zahájení sporu podaná pro týž nárok má býti odmítnuta na návrh nebo z úřední moci. Může tedy stěžovatel i po přijetí stížnosti k nss. a zavedení písemného přípravného řízení podati proti těmž správnímu rozhodnutí nebo opatření novou stížnost. Tato musí k soudu býti přijata, vyhovuje-li základním podmínkám řízení před nss., které se podávají z § 21 zák. o nss., zejména neuplynula-li dosud zákonná lhůta k jejímu podání, totiž 60 dnů po doručení naříkaného rozhodnutí (§§ 14 a 15 zák. o nss.). Stejně Hácha n. u. m. str. 870, 871, Rád, Nss. 1933, str. 536, Kliment, str. 41 (s mylně převzatou citací § 239 c. ř. s.).

3. Byla-li stížnost k nss. odmítnuta a limine fori, poněvadž se nehodí k projednávání z některého důvodu uvedeného v § 21 odst. 1 zák. o nss., bude každá další stížnost, podaná proti těmž správnímu rozhodnutí, zpravidla nepřipustnou z téhož důvodu. Výjimkou jest nedostatek legitimace ke stížnosti, je-li pouze formální (na př. nedostatek zmocnění nebo usnesení příslušných korporacních orgánů o podání stížnosti a pod.), který může býti odstraněn a nebrání pak, aby ve lhůtě § 14 zák. o nss. nebyla podána nová, druhá stížnost k nss. Podobný je případ, že stížnost byla odmítnuta bez dal-

šího řízení proto, že chybí aspoň tři z formálních náležitostí vypočtených taxativně v odst. 2 § 21 zák. o nss. I v tomto případě bude možno — neprošla-li dosud zákonná lhůta 60 dní od doručení naříkaného výměru poslední správní stolice — podati po odstranění těchto formálních nedostatků novou stížnost proti těmž správnímu aktu.

4. Byla-li stížnost pro nedostatek formalit uvedených v § 21 odst. 2 zák. o nss. vrácena k opravě, jest možno buď opravit vrácenou stížnost a podati ji znova ve stanovené lhůtě anebo — neprošla-li dosud zákonná lhůta 60 dní po doručení naříkaného výměru poslední správní stolice — podati novou stížnost proti těmž správnímu aktu.

5. Ve všech těchto případech, v nichž podání nové, další, samostatné stížnosti proti těmž administrativnímu výměru není nepřípustné, může stěžovatel ve lhůtě podati i několik dalších stížností, které všechny nss. musí býti přijaty, vyhovují-li jinak zákonitým předpokladům. V těchto případech mohou býti podle arg. a maiori ad minus podávány a musí soudem býti přijímány též včasné dodatky ke stížnostem již dříve podaným. Lhůta § 14 zák. o nss. jest však praeklusivní (§§ 15, 16, 21 odst. 1 zák. o nss.), po jejím uplynutí jest jak podání samostatné další stížnosti, tak dalších dodatků ke stížnostem a jakékoliv doplnění stížných bodů nepřípustno (Hácha str. 870, Rád str. 357, Kliment str. 41, Boh. adm. 822, 1705, Exel 803, 2236, 2237).

II. Vzájemný poměr.

Pozdější stížnost může býti podána buď vedle, nebo na místě stížnosti dřívější.

1. Byla-li podána vedle dřívější stížnosti, jest lišiti dva případy, totiž

- a) že stěžovatel neučinil návrhu na posuzování vzájemného poměru stížnosti, anebo
- b) že takový návrh učinil.

2. Na místě dřívější jest podána pozdější stížnost, byla-li prvá z nich odstraněna, a to ať před podáním stížnosti pozdější nebo po té. To se může státi buď

a) projevem vůle stěžovatelovy, který může svou stížnost odvolati (vzítí zpět) v každém stadiu, řízení před nss., dokud nss. o ní nerozhodl,

b) soudním výrokem v případech

aa) že dřívější stížnost byla aliminována pro nedostatek náležitostí formálních (§ 21 odst. 2, druhá věta, § 18 odst. 1, 3, 4, § 20 zák. o nss.),

bb) že dřívější stížnost byla aliminována pro nedostatek legitimace, který byl toliko formální a může býti odstraněn (na př. nedostatek zmocnění nebo usnesení příslušných korporčních orgánů o podání stížnosti. Praxe uznává sice »liberálně i nedostatek zmocnění stěžovatelova jakož i průkazu o usnesení orgánu, jehož vůle je k podání stížnosti zapotřebí, za vadu pouze formální a vrací stížnost k doplnění« (Hácha, str. 872). To však neplatí zásadně, praxe kolísá mezi vrácením k opravě a aliminací (viz na př. Boh. 105 řím.);

c) soudním výrokem a projevem vůle stěžovatelovy v případě, že stížnost byla vrácena k opravě pro nedostatek zákonných náležitostí formálních (§ 21 odst. 2 zák. o nss.) a nebyla znova předložena stěžovatelem ve stanovené mu lhůtě (§ 21 odst. 3 zák. o nss.).

III. Účinky.

1. Podal-li stěžovatel novou stížnost vedle stížnosti dřívější

a) neučiniv návrhu na posouzení vzájemného poměru jich, musí nss. rozhodnouti o obou — nebo několika — stížnostech. Pořad, ve kterém se stížnosti vyřizují, určuje první prezident nss.: při tom má zpra-

vidla přihlížeti k časovému pořadí, v němž stížnosti došly (§ 1 jedn. ř.). Bude tedy z p r a v i d l a rozhodováno dříve o stížnosti dříve podané, a bude-li tato soudem vyřízena věcně, vystavuje se pozdější stížnost nebezpečí námitky věci rozhodnuté (§ 21 zák. o nss.) a odmítnutí z tohoto důvodu (§ 40 odst. 1 zák. o nss.). Há c h a str. 878 má za to, že zde nelze mluvit o odmítnutí stížnosti jako nepřipustné, neboť připustnost sluší posuzovati podle stavu při zahájení procesu. Res judicata brání však absolutně pokračování v dalších procesech. Zastavení řízení bylo by tu správnou formou zakončení procesu. Avšak podle dosavadního práva (§ 44 zák. o nss., § 17 jedn. ř.) nelze tento případ zařadit pod zastavení řízení. Nemůže tedy stížnost, které vadí námitka věci rozhodnutí, býti vyřízena jinak než odmítnutím (§ 40 odst. 1 zák. o nss., § 29 odst. 1 jedn. ř.), a k odmítnutí může dojíti právě jen pro nepřipustnost stížnosti (arg. citace § 21 v § 40 zák. o nss. a slova § 21 cit. »stížnosti, jež se nehodí k projednávání« a dále § 29 odst. 1 jedn. ř.).

b) Stěžovatel může však navrhnouti, aby nová stížnost byla spojena ke společnému projednání s dřívější. Tu se jeví nová stížnost jakoodatek starší, obě budou tvořiti jeden celek, pokud svým obsahem mohou spolu obstáti. Jsou-li mezi oběma stížnostmi obsahové rozpory, bude situace stejná, jako kdvž jedna a tatáž stížnost má obsahové rozpory. Totéž platí mutatis mutandis, bylo-li podáno více než dvě stížností v téže věci.

2. Podá-li stěžovatel novou stížnost na místě dřívější, jest rozlišovati případ, že k tomu došlo

- a) po odvolání (zpětvzetí) stížnosti dřívější,
- aa) před tím než nss. o ní rozhodl, a to
- aaa) dříve než bylo zavedeno přípravné (předběžné) řízení, nebo
- bbb) po té, kdy bylo zavedeno přípravné řízení.

Přípravné řízení je zavedeno již příslušným usnesením nss., které se stalo buď podle § 14 odst. 1 jedn. ř.) písemným hlasováním bez porady (anebo podle § 16 odst. 1 jedn. ř.) v neveřejném sedení tříčlenného senátu), nikoliv snad teprve doručením opisů stížnosti s přílohami žalovanému úřadu a ostatním spolužalovaným stranám, nebo dokonce doručením zprávy o tom stěžovateli (srv. § 23 odst. 1 i. f., §§ 16 odst. 1 a 22 odst. 1 zák. o nss.; anal. B o h. admin. 60 řím.).

Odvolá-li stěžovatel stížnost před zavedením přípravného řízení, vrátí nss. usnesením, které se stane podle § 14 odst. 1 jedn. ř. stěžovateli opis stížnosti se všemi přílohami a doklady (§ 17 odst. 1 jedn. ř.). Odvolá-li stěžovatel stížnost po zavedení přípravného řízení, ať to učiní kdykoli v době mezi zavedením přípravného řízení a rozhodnutím o stížnosti, zastaví nss. usnesením, které se stane podle § 17 odst. 3 jedn. ř., řízení o odvolané stížnosti (§ 17 odst. 3 jedn. ř.).

Rozlišování obou těchto případů má podle Há c h y, str. 877, význam »jen interní«, tedy význam pro formu vyřízení stěžovatelova podání (zpětvzetí stížnosti), nikoli pro povahu soudního usnesení. Tomu nasvědčuje také § 17 jedn. ř., podle něhož jsou oba druhy usnesení zařazeny pod společným nadpisem »zastavení řízení«.

Tím jest tedy uvolněna cesta pro rozhodování nss. o nové, pozdější stížnosti. Se zřetelem na osud dřívější stížnosti mohly by tu ovšem vzniknouti pochybnosti, nebyla-li usnesením o zastavení dřívějšího řízení, zejména v případě § 17 odst. 3 jedn. ř., věc »rozhodnuta«, a nevystavuje-li se další stížnost nebezpečí, že bude (jako nepřipustná? viz nahoře pod III, 1 a) z tohoto důvodu odmítnuta (§§ 40 odst. 1, 21 odst. 1 zák. o nss., § 29 odst. 1 jedn. ř.).

Avšak výklad, že usnesením o zastavení řízení jest »věc rozhodnuta«, není možno zastávati. Neboť usnesením o zastavení řízení se rozhoduje pouze o stěžovatelově návrhu, aby se v tomto řízení nepokračovalo, nikoliv však o jeho návrhu učiněném ve stížnosti se zřetelem na stížnostní body tam uplatňované. O »věci rozhodnuté« lze v řízení před nss. mluvit, rozhodl-li nss. o právním důvodu, na kterém stížnost je vybudována, rozhodl-li o právním nároku stěžovatelově v mezích jím uvedených stížných bodů, rozhodl-li o právní otázce nebo otázkách, které vyplývají z určité skutkové podstaty, úplně a bez-

vadně zjištěné. V tomto významu rozuměla »rozhodnutí věci« již pravověda římská, a jiné není ani stanovisko dnešní nauky procesního práva. Srv. D 44, 2, 3: Julianus respondit exceptionem rei iudicatae obstare, quotiens eadem quaestio inter easdem personas revocatur, V á ž n ý Ř. p. c. str. 272, Ott II 276 a násl., H o r a II 415. Zákon o nss. neobsahuje zvláštní ustanovení o procesním institutu »věci rozhodnuté«. Proto jest mu i v řízení před nss. rozuměti tak, jak se historicky vyvinul a v dnešní nauce procesního práva je běžným.

Zastavení řízení nemůže tedy míti účinků rei iudicatae. Jeho důsledkem může býtí nanejvýš, že zastaveného řízení nelze již obnoviti, nemůže však tato skutečnost sama o sobě překážeti podání a projednání jiné stížnosti o téže věci, vyhovuje-li tato nová stížnost základním procesním podmínkám, které zákon stanoví. Ostatně ani záповěď obnovy zastaveného řízení není ani v zákoně o nss. ani v jednacím řádě nss. výslovně stanovena pro případ zastavení řízení na odvolání (zpětvzetí) stížnosti stěžovatelem. Zákon (§ 44 odst. 1) vyslovuje záповěď tu pouze pro případ zastavení po prokázaném dodatečném uspokojení stěžovatele, a jednací řád (§ 17), ač upravuje případ zastavení procesu po zpětvzetí stížnosti stěžovatelem, nevysslovuje záповěď obnovy. Bylo by proto možno zastávati i názor, že řízení zastavené na projev vůle stěžovatelovy lze později na projev jeho vůle obnoviti. Pro tento názor mluví ta skutečnost, že se jím uplatňuje do důsledků dispoziční zásada, která ovládá řízení před nss. Ostatně již H á c h a str. 877 s poukazem na E x e l a č. 1009 výslovně praví, že zastavením řízení po uspokojení stěžovatele »se proces definitivně zakončuje«, kdyžtě krátce před tím byl mluvil o »zastavení, jímž se proces před dosažením svého normálního cíle zakončuje«. Překáží tu arci judikát číslo 12.120/1916 uveřejněný R á d l e m str. 47, podle něhož nelze od odvolání stížnosti k nss. ustoupiti, byla-li odvolána bez výhrad.

bb) Stížnost byla odvolána po té, kdy nss. o ní rozhodl. Prohlášení stěžovatelovo, že upouští od stížnosti, nemá právních důsledků, bylo-li o stížnosti již rozhodnuto, třeba se tak stalo v zasedání neveřejném a písemné vyhotovení rozhodnutí pro strany ještě nebylo vypraveno (B o h. admin. 60 řím.).

b) K podání nové stížnosti došlo po aliminaci stížnosti dřívější

aa) pro nedostatek náležitostí formálních uvedených v § 21 odst. 2 zák. o nss. Stalo-li se tak ve lhůtě § 14 zák. o nss., lze podati až do jejího uplynutí proti naříkanému výměru novou stížnost. Tuto stížnost bude nss. posuzovati zcela samostatně a přijme ji k soudu, vyhovuje-li základním procesním podmínkám. Tento případ uvádí K l i m e n t na str. 41 jako příklad a myslí naň R á d l str. 356 s poukazem na plen. rozh. nss. E x e l č. 796, viz též nahoře pod I, 3;

bb) pro nedostatek legitimity (§ 21 odst. 1 zák. o nss.). Stalo-li se tak ve lhůtě § 14 zák. o nss., je-li nedostatek tento pouze formální (viz nahoře pod I, 3) a odstraní-li se, lze až do uplynutí lhůty ke stížnosti podati novou stížnost proti naříkanému výměru správního úřadu. Tuto stížnost bude nss. posuzovati zcela samostatně a přijme ji k soudu, vyhovuje-li základním procesním podmínkám zákona.

c) K podání nové stížnosti došlo po vrácení dřívější stížnosti k opravě.

Nebyla-li stížnost, vrácená k opravě pro nedostatek zákonných náležitostí formálních (§ 21 odst. 2 zák. o nss.) stěžovatelem znovu předložena ve stanovené mu lhůtě, uloží se věc usnesením soudu učiněným podle § 14 odst. 1 cit. ke spisům (§ 17 odst. 2 jedn. ř.). Stalo-li se tak ve lhůtě § 14 zák. o nss., lze až do uplynutí této lhůty podati novou stížnost proti témuž správnímu aktu (viz nahoře pod I, 3). Tuto stížnost bude nss. posuzovati zcela samostatně a přijme ji k soudu, vyhovuje-li základním procesním podmínkám zákona o nss.

Také tento případ zahrnuje jednací řád nss. pod pojem »zastavení řízení«. Také zde by mohly vzniknouti pochybnosti, byla-li tímto usnesením »věc rozhodnutá« čili nic. Podle našeho mínění nemůže ani tento případ zastavení řízení míti účinků rei iudicatae z důvodů, které jsme vyložili nahoře pod III, 2, a, aa, bbb. Jistě i tento případ zastavení řízení má význam toliko vnitřní pro nss., význam pro formu vyřízení určité stížnosti, a nemá se tím brániti rozhodování meritornímu. Tomu nasvědčuje i poznámka R á d l o v a str. 228, že toto »ustanovení... má za účel odstraniti zbytečné aliminace«.

§ 17 odst. 2 i. f. jedn. ř. stanoví, že usnesení o uložení věci ke spisům nebrání poz-

dějšímú postupu podle § 21, odst. 3 zák. o nss., t. j. aliminování stížnosti vrácené k opravě, která byla znovu předložena opravená, avšak po stanovené lhůtě. Tento předpis postihuje tedy — jak zřejmo ze slov § 21 odst. 3 zák. o nss. »stížnost, vrácenou k opravě« — pouze stížnost dřívější, a nemůže podle něho býti postupováno, byla-li na místě vrácené a neopravené stížnosti podána ve lhůtě stížnost úplně nová,

IV. Praktické výsledky.

1. Stěžovatel může podatí proti témuž rozhodnutí nebo opatření správního úřadu jak novou samostatnou stížnost, tak dodatky ke stížnosti dřívější, pouze ve lhůtě 60 dní po doručení výměru poslední správní stolice. Proto se doporučuje, aby se neodkládalo s vypracováním stížnosti, ježto jinak by nebylo možno využití zákonné lhůty k podávání dodatků nebo jině dodatečné či dokonce samostatné stížnosti.

2. Nechce-li stěžovatel svou dřívější stížnost doplniti, nýbrž nahraditi novou stížností, musí dřívější stížnost odvolati. To může učiniti buď již před podáním další stížnosti, a nebo i po té, dokud nss. nerozhodl o starší stížnosti ve věci samé. Stěžovatel si nebude moci vždy vypočísti (srv. § 28 odst. 1 zák. o nss.), kdy dojde k takovému rozhodnutí. Proto se doporučuje, aby se dřívější stížnosti odvolávaly před podáváním nových nebo nejpozději současně s nimi (viz však dále pod 3).

3. Doporučuje se odvolati stížnost, pokud možno, před zavedením přípravného řízení o ní a před podáním další stížnosti. Bylo sice již nahoře pod I, 2 vyloženo, že zákon o nss. nezná procesního institutu zahájení rozepře s důsledky uvedenými v § 233 c. ř. s. Aby však bylo čeleno i případnému poukazu na analogii § 233 odst. 1 c. ř. s., bude radno nevyčkávatí zavedení předběžného řízení ve smyslu § 23 zák. o nss. Nebylo-li by možno odvolati stížnost před zavedením přípravného řízení, doporučuje se nepodávati stížnost další, dokud nebyla odvolána stížnost dřívější (viz nahoře odst. 2). Pokud arci nová stížnost má pouze doplniti dřívější anebo vůbec jen se podávají dodatky ke stížnosti dřívější, nemohla by vaditi ani analogie § 233 c. ř. s., poněvadž proti ní bylo by možno dovolati se analogického použití § 235 odst. 4 c. ř. s.

4. Odvolání (zpětvzetí) stížnosti může se státi bez výhrad, poněvadž zákon o nss. nezná procesního institutu zpětvzetí žaloby v té formě a s těmi účinky, které stanoví § 237 c. ř. s.; zejména nezná předpisu, že by zpětvzatá žaloba mohla býti znovu podána, když se žalobce při jejím zpětvzetí nevzdal nároku, jehož se byl domáhal (§ 237 odst. 4 c. ř. s.). Poněvadž se však vyskytuje v judikatuře ss. rozhodnutí (uverejněné R á d l e m, 1933, str. 47), že nelze ustoupiti od odvolání stížnosti, byla-li odvolána bez výhrady, a v podání nové stížnosti bylo by možno spatřovati při zvláště přísném výkladu pokus stěžovatelův o to, aby docílil ustoupení od bezvýhradného odvolání stížnosti, bude radno v prohlášení strany, že upouští od stížnosti, výslovně zdůrazniti, že se tím s t ě ž o v a t e l n e v z d á v á p r á v n í h o n á r o k u, jehož se domáhal v administrativním řízení a ve stížnosti k nss. Si superfluum, non nocet.

5. Vyčkávatí případného vrácení stížnosti k opravě ve smyslu odst. II, 2, c, III, 2, c našich výkladů se nedoporučuje. Neboť stěžovatel nemůže si — vzhledem k novému znění § 21 odst. 2 zák. o nss. a praxi zmíněné nahoře pod II, 2, b, bb — nikdy přesně vypočítati předem, bude-li mu stížnost pro formální nedostatky vrácena k opravě nebo dojde-li k její aliminaci. A třeba by mezi zpětvzetím stížnosti a její aliminací nebylo podle našeho mínění

rozdílu vzhledem na přípustnost nové stížnosti, blíží se přece jen rozhodování nss. o aliminaci stížnosti značněji »rozhodnutí věci« než rozhodování nss. o zastavení řízení. Mimo to se připravuje stěžovatel o možnost výhrady nároku uplatňovaného stížností dřívější (viz nahoře pod 4) a nechává nečinně probíhati lhůtu § 14 zák. o nss., které by jinak mohl ještě použít k případným změnám a dodatkům ke stížnosti druhé.

Josef Leipert:

DAŇ ZE MZDY VE SROVNÁNÍ S DOSAVADNÍ DANÍ DŮCHODOVOU, VYBÍRANOU SRÁŽKOU ZE SLUŽEBNÍCH POŽITKŮ.

Srovnáme-li novou daň ze mzdy (vládní nařízení č. 105/1943 Sb.)*) s dosavadní daní důchodovou vybíranou srážkou ze služebních požitků, jeví se nám značné rozdíly, přesto, že v obou případech jde o srážku daně důchodové postihující stejný předmět, t. j. služební požitky.

Přes odchylný název jsou předmětem daně ze mzdy všechny požitky plynoucí zaměstnanci ze služebního poměru, tak jako tomu bylo u dosavadní daně důchodové. Poněvadž však dani ze mzdy podléhají tyto požitky bez rozdílu, jsou-li jednorázové nebo opakují-li se a má-li na ně zaměstnanec právní nárok nebo ne, *neplatí dosavadní osvobození mimořádných darů do 20.000 K ročně.*

Další rozdíl v otázce daňového základu spočívá v tom, že *pense a důchody vyplácené na základě veřejnoprávního sociálního pojištění* nejsou pokládány za mzdu a nepodléhají tudíž dani ze mzdy, nýbrž budou podrobeny vyměření daně důchodové. Nebudou tedy již na př. Všeobecný pensijní ústav, náhradní ústavy, Ústřední sociální pojišťovna, Ústřední bratrská pokladna, Úrazová pojišťovna dělnická a pod. z vyplácených pensí a rent daň srážeti.

Rovněž *nemocenské a úrazové podpory a platy* nepodléhají již dani. Jinak však se pojem z *zaměstnavatele a zaměstnance* kryje se stavem u dosavadní daně důchodové.

Nejdůležitější rozdíl mezi oběma daněmi však spočívá v tomto:

Dosavadní daň důchodová byla konstruována tak, že při srážce daně byl jen z části brán zřetel na okolnosti snižující daňovou povinnost a bylo ponecháno poplatníkovi, aby teprve po uplynutí roku podáním řádného příznání uplatnil veškeré okolnosti, které působí snížení daňové povinnosti. Přepravená daň byla pak vrácena.

Naпротив tomu se u daně ze mzdy přihlíží k veškerým těmto okolnostem již při provádění srážky. K vyměření daně důchodové zaměstnancům dochází v mnohem menším počtu případů a i když dojde k tomuto vyměření, nebudou přeplatky vráceny. Proto musí veškeré okolnosti, jež mají na výši daně vliv, býti uplatněny již při srážce daně a nikoliv teprve, jak tomu bylo dosud, až po uplynutí roku, v němž se daň sráží.

Na výši důchodové daně mají rozhodný vliv: druh daňové sazby, který se řídí počtem osob, jež má poplatník v zaopatření, sleva pro mnohočlenné

*) Autor pojednal systematicky o dani ze mzdy v Národní politice ze dne 1. května 1943 a v Účetních listech ze dne 15. května 1943 (čís. 17, roč. 35). — Pozn. red.